

man efter det Anførte har troet at burde holde den her omhandlede Forbrydelse ude fra Begrebet om ulovlig Omgang med egentlig Hittogods, see Udkastets § 245, har man navnlig meent, at der ikke er Anledning til i noget Tilfælde at lade Straffrihed indtræde, om man end har fundet det at være uden Betænkelse, naar det Vorttagne er af ringe Værdi og iøvrigt under færdeles formildende Omstændigheder, at lade den almindelige Straf af Fængsel paa Bånd og Brød kunne gaae ned til simpelt Fængsel eller endog til Bøder. Man har fremdeles, med Hensyn til de større Værdier, hvorom der her kan blive Spørgsmaal, og de andre graverende Omstændigheder, hvorunder uredelig Omgang med strandet Gøds kan finde Sted, meent, at den høieste Grad af Straffen herfor bør kunne stige indtil Forbedringshunsarbejde i 4 Aar.

Udkastets § 246 omhandler endelig det saakaldte Valrov, jfr. D. L. 6—16—3. Ibet man i denne Henseende henviser til de ovenfor med Hensyn til Udkastets § 155 fremsatte Bemærkninger, skal man her kun yderligere erindre, at man ikke har fundet Anledning til paa sit Sted i Straffelovudkastet at optage nogen til Fd. 11te April 1840 § 38 svarende Bestemmelse. Foraaabdt nemlig det udplyndrede Lig med de paa samme værende Gjenstande maatte kunne siges at have været i Nogens Besiddelse, navnlig naar det har henstaaet i et Ligkapel, eller været henfat i et Gravkammer eller endog kun i et almindeligt Gravsted, forstaaer det sig af sig selv, at Udplyndringen maa betragtes og straffes som Tyveri, uden at en udtrykkelig Bestemmelse derom behøves, — jfr. den i § 246 indfødte Sætning: „uden at Handlingen efter sin Bestaafenhed kan anses som Tyveri“, — ligesom det turde være overflødig, navnlig efter Udkastets Bestemmelse i § 155, at fremhæve, at Gravfredens Krænkelser eller den mindst stedsfundne Mishandling af Liget ved Valget af Straffegraden skal tages i Betragtning som en aggraverende Omstændighed. Og foraaabdt Tilfældet ikke, efter det Anførte, kan betragtes som Tyveri, synes det ikke at være rigtigt at betragte det som saadant, hvorimod det turde være naturligere at fastsætte Straffen derfor i en særlig Bestem-

melse i nærværende Kapitel, tilbeels i Analogi med Straffen for ulovlig Omgang med Hittogods, hvormed Forbrydelsen under de forudsatte Omstændigheder har et vist Slægtkab. Det Anstødelige i Forbrydelsen retfærdiggjør imidlertid uden Tvivl, at man hverken har aabnet Afgang til Anvendelsen af Bødestraf eller til Straffrihed i noget Tilfælde, og ligeledes vil formeentlig billiges, at man af særligt Hensyn til saadanne Tilfælde, hvor Forbrydelsen, som i Krigstid vel kan tænkes, er udøvet i stort Omfang, eller hvor Mishandling af Liget har fundet Sted, har ladet den høieste Grad af Straffen stige indtil Forbedringshunsarbejde i 2 Aar.

Til 27de Kapitel.

(Om Bedrageri.)

Udkastets Bestemmelser angaaende Materien om Bedrageri og Falsk er væsentlig ubearbejdet paa det i den derhen hørende Deel af Fdn. 11te April 1840 givne Grundlag, idet man dog, næst som bemærket at hense på Fd. 1840 § 58 til et eget Kapitel og derhos, som formeentlig overflødig, at ubelade en enkelt af Forordningens Paragrafer, har anset det for rettest at fordele det i disse, navnlig i §§ 41—76, behandlede Stof paa 2 Kapitler. Det behøver neppe at fremhæves, at saavel Falskmøntneri som Dokumentfalsk ere Forbrydelser af en saa prægnant og tilbeels af en saa særegen Natur, at der er fuld Anledning til at udsondre Bestemmelserne desangaaende af Kapitlet om Bedrageri i Almindelighed. Men naar der, forstjelligt fra dette, dannes et særegent Kapitel om de nævnte grove Arter af Falsk, synes det naturligt, til det sidstnævnte Kapitel at overføre de just ikke mange Bestemmelser i Fd. 1840, der angaae egentligt Falsk. Det første Kapitel vilde saaledes komme til at angaae det egentlige Bedrageri, det andet alt Falsk. For en saadan Søndring taler ogsaa den Begrebsforstjelse, der uagtetlig er imellem Bedrageri og Falsk. Det Giendommelige ved